

До адресант
г-жа Ц. Цветева
06.06.2018

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. No	837-00-1
Дата	07.06.2018 г.

До
Г- жа ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
44-то НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

1015

До
Г- н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО
ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА
И ПРАВАТА НА ЧОВЕКА
НА 44-то НАРОДНО СЪБРАНИЕ

До
Г- жа МЕНДА СТОЯНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА КОМИСИЯТА ПО БЮДЖЕТ И ФИНАНСИ
на 44-то НАРОДНО СЪБРАНИЕ

До
Г- ЖА МИЛЕНА ДАМЯНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА
на 44-то НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Копие
Г- н ЕМИЛ ВЕЛИНОВ
ДИРЕКТОР НА
ДИРЕКЦИЯ „ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯ“
при Министерски съвет на Р България

**СТАНОВИЩЕ НА КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА ПО ПРЕДЛОЖЕНИТЕ ПРЕЗ МАЙ 2018 Г.
ПРОЕКТОЗАКОНИ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА
ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА**

(Публикувана на официалния сайт на Епископската конференция на Католическа църква в България на 18 май 2018 г.)

С настоящата декларация желаем да изразим нашето сериозно безпокойство от предложените промени в двата законопроекта внесени на 4-и и 9-и май 2018 г. за промени в Закона за вероизповеданията от 2002 г.

Като ценим загрижеността на политическите сили да предприемат заедно и поотделно мерки срещу заплахите от тероризъм надвиснали над съвременния свят, искаме да подчертаем убеждението си, че службата на общото благо не може и не трябва да подминава основни конституционни принципи като свободата на отделната личност, на религиозната свобода на индивида и на религиозни общности при спазване на принципа за разделност между Църква и Държава.

Считаме, че е необходимо да бъде признато и зачитано равно право на религиозна свобода във всички аспекти на всички граждани и религиозни общности, като разчитаме гражданската власт да бди за това юридическо равенство на всички граждани.

Сериозна тревога буди предложението Католическата църква и други традиционно представени религиозни общности да бъдат третирани по закон, на принцип на статистически данни, като се забравя важния им исторически принос за формирането на българската идентичност, нация и култура. Много са имената на католически светци от древни времена населявали нашите земи и имали досег с формиращата се българска държава, на апостолически делегати, станали дори папи и допринесли за развитието на средновековна и модерна България. Първата позната на родните историци История на България е написана от католическия епископ Петър Богдан Бакшев. От по ново време всички помнят имена на клирици и миряни като Петър Парчевич и Драган Цанков, които са радеели за съхранението на българската идентичност и дух. Вече 12 столетия отношенията между България и Светия престол са неизменно добри. От 50 години българска правителствена делегация посещава Рим за 24 май и винаги е приемана от Светия отец папата. Всички помним посещението на папа св. Йоан Павел II в България през 2002 г. – несъмнено една от най-големите дати в най-новата ни история. Неприемливо е пред лицето на историята, пред бъдещето, което заедно изграждаме за идните поколения и на настоящето като страна член на Европейския съюз, традиционно представени религиозни общности да бъдат третирани по закон неравностойно спрямо други.

Католиците живеят според християнските универсални принципи на братство и равенство и са част от семейството на всички католици по света. Те уважават и съблюдават местните закони и правилници. Изолирането на българската католическа общност, чрез недопускане на служители от друга националност и ограничаване на спомоществователството с общности към и навън от страната, принцип заложен в папски документи още в XIX век и неразделна част на сегашното европейско законодателство, е не само в разрез с универсалния характер на Християнството, но и ни връща към категорично отхвърлените от нашето общество и, както се надяваме, завинаги преодолени практики на тоталитарния строй.

Като неразделна част от обществения живот на българите, Католическата църковна общност изразява недоумение от липсата на предварителна разгласа и обсъждания с участие на представители от всички вероизповедания по предложените законопроекти. Настояваме пред уважаемите Народни представители да бъде проведен обстоен и задълбочен обществен дебат с религиозните общности преди да бъдат гласувани промени по Закона за вероизповеданията.

Разчитаме в диалог, с добра воля и на експертно ниво да бъдат широко и обстойно разгледани и обсъдени внесените законопроекти, за да отпаднат всички дискриминационни предложения, които поставят под въпрос демократичното развитие на България, като държава зачитаща равните права, свободата на съвестта и вероизповеданието на всички свои граждани.

За Католическата църква в България,

+ Христо Пройков
Апостолически екзарх и
Председател на Епископската конференция на
Католическата църква в България

ПРИЛОЖЕНИЕ:

(ПРИНЦИПИ НА РЕЛИГИОЗНАТА СВОБОДА В КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА)

ПРИНЦИПИ НА РЕЛИГИОЗНАТА СВОБОДА В КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА

Католическата църква учи, че Религиозната свобода се основава върху достойнството на личността(1), а човешката личност е и трябва да бъде начало, субект и цел на всички обществени институции(2).

Някои общества, като семейството и държавата, съответстват по-непосредствено на човешката природа. Най-важното сред нещата, които се отнасят до благо на Църквата е Църквата да се радва на такава свобода на действие, каквато изисква грижата за спасението на хората(3).

Ако поради своеобразните обстоятелства в юридическото устройство на едно общество дадени религиозни общности са придобили специално гражданско признание е необходимо да бъде признато и зачитано равно право на религиозна свобода във всички аспекти на всички граждани и религиозни общности, като гражданската власт трябва да бди за това юридическо равенство на всички граждани.

Очевидно е, че народите от ден на ден все повече се обединяват, че се установяват все по-тесни взаимоотношения между хора с различна култура и религия и че у всеки човек расте съзнанието за собствената отговорност. Така че, за да се установят и укрепят мирните взаимоотношения и съгласието в обществото, се налага религиозната свобода да бъде защитена навсякъде от ефективна юридическа закрила и да бъдат съблюдавани върховните права и задължения на хората свободно да водят религиозен живот в обществото(4).

Много силна намеса от страна на държавата може да заплаши свободата и личните инициативи. Църковното учение е изработило принципа на спомоществователство (субсидиарност). Според него „развитото общество не трябва да се меси в живота на слабо развитото общество, лишавайки го от неговите права, но то трябва да по-скоро да го подкрепя в случай на нужда и да му помогне да координира своята дейност с тази на другите социални елементи на обществото с цел общото благо“(5). Принципът на спомоществователство се противопоставя на всички форми на колективизъм. Той уточнява границите на намеса на държавата. Той цели да установи хармония в отношенията между индивидите и обществата. Според принципа на спомоществователството нито държавата, нито някоя по-голяма общност трябва да се намесва в инициативите и в отговорността на лицата и на междинните структури(6).

-
1. Сrv. Декларация за религиозната свобода (*Dignitatis humanae*), II, 9. Втори Ватикански събор (1962 г. - 1965 г.)
 2. Сrv. Пастирска конституция за Църквата в съвременния свят (*Gaudium et spes*), 25. Втори Ватикански събор (1962 г. - 1965 г.)
 3. Сrv. Папа Лъв XIII, *Litterae Officio sanctissimo* 22.XII.1887 г.
 4. Сrv. Декларация за религиозната свобода (*Dignitatis humanae*), II, 15. Втори Ватикански събор (1962 г. - 1965 г.)
 5. Сrv. Св. Папа Йоан Павел II, *Centesimus annus*, 48; (1991 г.)
 6. Сrv. Катехизис на Католическата Църква, 1883-1885.